

«Μὴ ἀνησυχῆς. Ἄντουανέττα,» εἶπεν ὁ ἱερόνυμος, «εὕρισκό-
μεθα τώρα εἰς τὴν γῆν τῶν ἐλευθέρων, ἢ, κατὰ τὴν περιγραφὴν
τοῦ Βολταίρου, εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα
να ἐπαιτήσῃ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν να λιμώτῃ — εἰς τὸν τόπον,
ὅστις ἔχει ὀγδοήκοντα ἐπτὰ θρησκείας καὶ μόνον ἓν καρύκειμα
— ἀναλελυμένον βώτυρον. Ἀλλὰ, σπουδαίως, ἀκριβή μου, ἡ προ-
σωπικὴ ἡμῶν ἐλευθερία δὲν διατρέχει κίνδυνον ἐνταῦθα. Ἐφ' ὅ-
σον ὑπακούομεν εἰς τοὺς νόμους, αὐτοὶ οὗτοι θέλουσι παρέχει
ἡμῖν τὴν ὑπεράσπισιν. Καύχημα τῆς Ἀλβιδῶνος εἶνε ὅτι οὐδέποτε
ὑπῆρξεν ἄπιστος πρὸς τοὺς ἐξορίστους τῆς.

— Δόξα τῷ Θεῷ διὰ τοιοῦτον ἔλεος.

— Οὐδέποτε θέλομεν καταστῆ ἐπαῖται Ἄντουανέττα? Οὐδέ-
ποτε θέλει λεχθῆ περὶ ἡμῶν ὅτι εἴμεθα ὡς ἡ βότριν, ἥτις
κολλᾶται τῷ πλούτῳ. Διὰ τοῦ καλάμου μου δύναμαι να κερδίσω
τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Μεγαλείτεροι ἐμοῦ ἄνδρες κατεδικάσθησαν εἰς
ἐξορίαν. Οἱ μέγιστοι ἡμῶν φιλόσοφοι ἐγεύθησαν τὴν πικρίαν τῆς
ἐξορίας. Ὁ Καρτέσιος ἠναγκάσθη να φύγῃ ὁ Γασσένδης κατεδιώχθη ὁ
Ἀρνῶ, ὁ Βολταίρος, ὁ Ρουσσῶ, — ὦ! εἶνε λίαν ἐκτενὴς ὁ κατάλο-
γος πρὸς ἀπαρίθμησιν.

— Διὰ τῶν προτερημάτων σου, ἱερόνυμε, τίς δὲν θὰ ἐτίθετο
εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῆς φιλολογίας καὶ κερδίσει ἀθάνατον
ὄνομα;

— Μὴ εἶσαι τοσοῦτον ἀπλῆ, Ἄντουανέττα ὀλίγον γνωρίζεις
τὸν κόσμον. Σὺ, φυσικῶς, μὲ θεωρεῖς ἐξαιρετικόν τι, ἥκιστα ὀ-
νειρευομένη πόσοι ὡς ἐμὲ εὕρισκονται εἰς ἐκάστην ὁδὸν τῆς με-
γαλοπόλεως ταύτης. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμὲ, οὐδέποτε ἐγνώρισα οἰ-
κογένειαν, ἥτις δὲν εἶχε τοῦλάχιστον μίαν μεγαλοφυῆν, δι-
να να καυχᾶται.

— Ἄλλ' οὐχὶ τοιαύτην μεγαλοφυῆν ὡς σὲ, ἱερόνυμε.

— Ἀκριβή μου ἀδελφῆ, ἡ φιλολογία ὡς τέρψις εἶνε ἀναμφι-
δόλω, ἡδυτάτη ἐνασχόλησις ἄλλ' ὡς ἐπάγγελμα διαφέρει πολὺ.
πιστευσέ με.

— Ἀληθῶς!